

for at holde de kommunale Arbejder i Gang og mulig fremkalde nye. Men ved det her foreslaaede modarbejder man i meget høj Grad denne Bestræbelse, thi man kan hverken sætte private Byggeforetagender eller kommunale Arbejder i Gang i nær det Omfang, ja maaske i overordentlig mange Tilfælde slet ikke, naar det bliver gjort saa meget vanskeligere at faa Laan til en rimelig Kurs.

Det vil da ogsaa ses, at ærede Medlemmer, der har særligt Kendskab til kommunale Forhold, og det fra højst forskellige Sider, allerede har sluttet sig til de Betragtninger, jeg i saa Henseende har fremsat ved Finanslovsforslagets første Behandling. Og jeg maa her atter som for et Par Dage siden gøre opmærksom paa, at Statskassen sandsynligvis bliver nødt til at yde Kommunerne en ikke ringe Støtte, for at de skal kunne sætte kommunale Arbejder i Gang, netop naar man tilvejebringer Laanet paa den Maade og fra de Steder, her er Tale om, og den kan let blive saa stor, at det bliver uoverkommeligt indenfor den her givne Ramme. I alt Fald tror jeg, det, hvis dette Laan optages som foreslaaet, bliver nødvendigt, at Staten træder til her, hvilket kun yderligere vil forøge de finansielle Vanskeligheder, vi staar i. I Sverige sidder der meget kyndige Finansmænd i Regeringen, ja, Landets kyndigste Finansmand er en af de ledende Mænd i Ministeriet, og der har man ladet lignende Betragtninger raade, tror jeg, været bange for at tage for stort et Beløb paa een Gang ved et fast Laan i Indlandet, og udbudt det til Trods for, at man i Sverige sikkert har været sig bevidst ligesom her, at man paa den Maade maaske maatte laane til en noget ufordelagtigere Kurs, end der vilde naas ved den her fulgte Metode.

Man kunde maaske sige: Penge er Penge, og enten man tager dem ved Beskatning eller ved Udstedelse af Kreditbeviser eller hvorledes ellers, bliver det „eins Bier“. Det er dog ikke ganske Forholdet. Det drejer sig her om Fordelingen, som jeg før sagde, men her slaar man ned paa en enkelt Kilde og — som jeg tror med en ret stor og skadelig Virkning — paa en af Livsnerverne i Landets hele Erhvervsliv. Udbødes Laanet i smaa Poster, tror jeg, at det her ligesom i Sverige vilde blive ret let tegnet. I det vilde være blevet anbragt Midler, som ellers vilde være gaaet til Forbrug eller være blevet hengemt — thi i urolige Tider som disse hengemmer man ikke blot i de

første Panikdage, men ogsaa senere hen ikke saa ganske lidt —, dels Midler, som ellers vilde være gaaet ind i Sparekasserne og derfra anbragt dels som korte, dels som faste Laan. Kort sagt, det fordeles over en langt større Flade og øver derved ikke den stærkt hemmende og standsende Virkning paa enkelte og saare vigtige og afgørende Punkter. Jeg vil ogsaa blot minde om, at de Institutioner, som skal yde dette store Beløb i saa forholdsvis kort Tid — det skal ydes i Løbet af dette Aar, maa man huske paa —, kan sikkert ikke yde det paa anden Maade, end at de i ret stort Omfang maa belaae deres Papirer. Jeg hører f. Eks., at Statsanstalten for Livsforsikring skal yde omtrent 20 Mill. Kr. Det kan de ikke ud af deres aarlige Indtægt, den, de ellers har til Anbringelse, men de maa belaae deres Papirer i Nationalbanken. Det lader os igen skue ud over videre Perspektiver, som jeg dog ikke her ved denne Lejlighed skal komme ind paa. Det vil jo forøge den Papirflod, som i Forvejen kan være stor nok, og som i Fremtiden maaske kan blive for stor.

Men det væsentligste i hele Sagen er og bliver, at enten Laanet bliver større eller mindre, maa der skaffes Dækning for den nødvendige Udgift til Forrentning og Amortisation deraf. Vort Budget kan absolut ikke bære en forøget fast Udgift paa i alt Fald, selv om man regner det laveste, $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr., selv om man ikke vil tage Hensyn til Forøgelsen af de løbende Laan til Anskaffelse af indtægtgivende Statsaktiver. Jeg paaviste ved Finanslovsforslagets første Behandling, at det kan være overordentlig vanskeligt — jeg vil slet ikke tale om den ekstraordinære Situation, vi staar i — selv under normale Forhold at faa Indtægterne til at slaa til. Der skal vises en ikke ringe Sparsommelighed og større Sparsommelighed, end der er vist ved Opstillingen af det Budget, som vi arbejder med i Aar, for at faa Indtægterne til at dække Udgifterne. Men en saa stærkt forøget fast Udgift kan vi ikke bære, uden at der anvises særlige Indtægtskilder dertil. Nu har den højtærede Minister sagt, at Ministeriet overvejer denne Sag, og jeg glæder mig over at konstatere, at min Betragtning altsaa ikke er afvist af Ministeriet. Men den højtærede Finansminister har sagt, at man vil se, hvorledes Situationen udvikler sig, hvor stort Behovet bliver o. s. v. Ja, det kan være rigtigt nok, at man endnu ikke fuldstændig kan overse, hvor stort det hele Behov til syvende og sidst vil blive, men